

Guerra de llengües

Ho he repetit moltes vegades: si a Catalunya hi ha una llengua de la qual perilla la vitalitat, la supervivència i, a la llarga, l'existència és, sens dubte, el català. Qui defensi una altra idea (per exemple, que el castellà corre perill a casa nostra) o bé és que viu en un planeta on només arriba informació cavernícola, o bé és que s'ha marcat com a objectiu, des de la mala fe, contribuir a l'extinció del català. Paireu l'orella pel carrer, engegueu el televisor, aneu al cinema, al quiosc, al supermercat; llegiu els prospectes dels medicaments, les instruccions dels electrodomèstics; fixeu-vos amb qui acostuma a canviar de llengua quan un catalanoparlant i un castellanoparlant mantenen una conversa; mireu-vos els nivells de competència en una i altra llengua quan s'acaba l'escolarització obligatòria; observeu en quina llengua s'expressen Carles Puyol o Beth Rodergas, quan en una roda de premsa els fan preguntes en castellà, i en quina llengua parlen Raúl Tamudo o els germans Muñoz (els Estopa) quan un periodista se'ls adreça en català, i així podríem continuar unes quantes hores.

Com s'entén, doncs, que a aquestes alçades de la pel·lícula aparegui tot un Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i, arguint igualtat de drets, ordeni que si la família d'un alumne demana que se l'escolaritzi en castellà, tota la classe d'aquell alumne haurà de rebre les lliçons en aquella llengua? Cinisme? Mala fe? Odi? O tot plegat respon a una intencionalitat molt més rebuscada. Una interlocutòria com aquesta diu molt de quin és el grau de respecte que, cap a la llengua pròpia d'aquest país, es té des de determinades instàncies jurídiques i de govern. La sentència se suma a l'actitud condescendent dels qui toleren que hi hagi territoris de l'Estat espanyol on es parla una llengua diferent del castellà, però en cap cas accepten que es pugui considerar aquesta llengua (simpatiquíssima, això sí) com una entitat de comunicació equiparable a la «lengua común de todos los españoles». El castellà és, des d'aquest punt de vista, la llengua important. Les altres són folklore.

La interlocutòria del TSJC faria riure si no fes por. I si fa por no és tant pel contingut, que és impossible d'aplicar, sinó perquè obliga els catalanoparlants i el catalanisme a defensar, una vegada més, l'espai que el català necessita per sobreviure, i això, sovint, es tenyeix o es pot interpretar com un atac al castellà. Fa por, doncs, que l'estratègia d'aquestes escomeses (polítiques o judicials) contra el català tingui com a objectiu enfrontar les dues comunitats lingüístiques (que volen fer coincidir amb dues comunitats ideològiques oposades) en un moment com l'actual, en què la convivència entre catalanoparlants i castellanoparlants és més exemplar i necessària que mai.